

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **J. M.**, bytem B. 38, B., Š., proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, Křížová 25, 225 08 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 8. 2012 č.j. 481013074/315-EKO,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 10. 8. 2012 č. j. 481013074/315-EKO, kterým žalovaná zamítla námitky proti rozhodnutí č. j. 481 013 074/426 ze dne 29. 5. 2012, kterým bylo změněno rozhodnutí ČSSZ ze dne 21. 12. 2012 tak, že žalobci byl přiznán od 15. 3. 2006 podle čl. II bod 1 zákona č. 306/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., podle § 43 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění do 31. 12. 2009, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) a s přihlédnutím k článku 20 Smlouvy mezi Českou republikou a Švýcarskou konfederací o sociálním zabezpečení č. 267/1997 Sb.m.s. (dále jen „Smlouva“) a počínaje 1. 4. 2006 i s přihlédnutím k nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a počínaje 1. 4. 2012 i s přihlédnutím k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a k nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 (dále jen „Nařízení“) částečný invalidní důchod ve výši 2 857 Kč měsíčně.

Výše částečného invalidního důchodu činila ke dni 31. 12. 2009 po následných valorizacích 3 573 Kč měsíčně. Od 1. 1. 2010 byl částečný invalidní důchod ve výši, v jaké

náležel, transformován na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně podle čl. II bod 8 zákona č. 306/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb. Jeho výše byla naposledy upravena podle vyhlášky MPSV č. 286/2011 Sb. k 1. 1. 2012 na 3 758 Kč (základní výměra 2 270 Kč + procentní výměra 14 88 Kč). Dále bylo konstatováno, že napadeným rozhodnutím byl realizován rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2012 č. j. 1 Ad 72/2011-46, kterým bylo zrušeno rozhodnutí ČSSZ ze dne 28. 2. 2011 č. j. 481 013 074/315-RP.

V žalobě žalobce poukázal na námitky ze dne 27. 6. 2012, kde požadoval, aby před konečným přiznáním výše procentní části invalidního důchodu, byla vypočítána hodnota procentní výměry, což má v jeho případě činit 1. 893,- Kč a ta měla být porovnána s hodnotou 22,5 % z 12.020,- Kč, tedy s hodnotou 2.704,- Kč, přičemž následně mu měla být přiznána hodnota vyšší.

Žalobce má za to, že s ohledem na termín, ke kterému mu byl invalidní důchod přiznán, měla žalovaná postupovat jen podle Smlouvy, a nikoliv dle Nařízení. V této souvislosti žalobce poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaná mimo jiné konstatovala, že pro žalobce je příznivější výpočet invalidního důchodu podle Smlouvy. Žalobce vytýká žalované, že v rozporu s jeho požadavkem neporovnala konečné vypočítané hodnoty procentní části invalidního důchodu, ale chybně porovnala dva výpočtové základy.

Žalobce v další části žaloby vysvětlil, že žádost o invalidní důchod podal dne 13. 3. 2006, prostřednictvím švýcarské pojišťovny poté, co ji doplnila o zdravotní i jinou dokumentaci. Podle žalobce dnešní složitou situaci zapříčinila žalovaná, když tehdy vybrala k překladu jen jednu nepodstatnou část zdravotní dokumentace. Žalobce namítá, že každý posudkový lékař, chtěl po něm nové zdravotní zprávy a rozhodoval k novému termínu. Nikdy už nebyl posuzován výhradně ke vzniku jeho nároku na invalidní důchod, tzn. ke dni 15. 3. 2006. Žalobce zdůrazňuje, že nikdy nedošlo ke správnému posouzení rozsahu jeho invalidity k termínu, kdy mu vznikl nárok na invalidní důchod. Žalobce doplnil, že v té době byl posouzen pro jakoukoliv pracovní činnost jako plně a trvale neschopný. Čeští posudkoví lékaři, kteří dospěli k závěru, že jeho postižení je středně těžké, vycházeli z pozdějších lékařských zpráv z roku 2010 a pozdějších.

V doplněné žalobě žalobce zopakoval své námitky s důrazem na skutečnost, že dosud nebylo nikdy provedeno posouzení té dokumentace, která měla být podkladem pro posuzování jeho žádosti. Podle žalobce mělo být nejprve správně přiznán důchod ke dni vzniku nároku, a teprve poté uplatňovat změny. Žalobce také namítá, že došlo k nesprávné interpretaci posudkových zpráv švýcarských lékařů. Podle žalobce není možné, aby v jedné zemi byl posouzen jako trvale, 100% -ně neschopný vykonávat jakoukoliv pracovní činnost a posudkoví lékaři v České republice ho posoudili jako pacienta s těžkými depresemi, který je jen částečně práce neschopný.

Žalovaná ve vyjádření k námitce žalobce, kterou se domáhá toho, aby před konečným hodnocením byla procentní výše důchodu porovnána s hodnotou 22,5 % z 12 020,- Kč, to znamená s hodnotou 2 704,- Kč a aby mu byla přiznána hodnota vyšší, žalovaná konstatovala, žalobce se domáhá aplikace ustanovení § 42 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, podle něhož pojištěnci, který ke dni vzniku nároku na invalidní důchod získal aspoň 15 roků doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1, náleží procentní výměra invalidního důchodu nejméně ve výši stanovené podle odstavce 2, jde-li o invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, nejméně ve výši poloviny částky stanovené podle odstavce 2, jde-li o invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně, a nejméně ve výši třetiny částky stanovené podle odstavce 2, jde-li o invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně. Podle § 42 odst. 2 citovaného zákona výše procentní výměry invalidního důchodu osoby uvedené v odstavci 1 činí měsíčně 45 % výpočtového základu; pro účely stanovení výpočtového základu se za osobní vyměřovací

základ považuje všeobecný vyměřovací základ, který o dva roky předchází roku přiznání invalidního důchodu, vynásobený přepočítacím koeficientem (§ 17 odst. 4) pro úpravu tohoto všeobecného vyměřovacího základu. Pro výši základní výměry tohoto důchodu platí § 41 odst. 1 obdobně. V této souvislosti žalovaná poukázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2012, č.j. 1 Ad 72/2011-46, z něhož vyplývá, že žalobce byl od 15. 3. 2006 shledán částečně invalidním podle § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění s tím, že procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činností byla stanovena 40 %. Podle čl. II bodu 8 zákona č. 306/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., se od 1. 1. 2010 transformoval částečný invalidní důchod podle § 39 odst. 2 písm. a) na invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně. Podle žalované, pokud by mělo být v předmětné věci aplikováno ustanovení § 42 odst. 4 zákon o důchodovém pojištění, jak se žalobce domáhá, pak by pro předmětnou věc nepřicházela v úvahu polovina 45 % výpočtového základu, nýbrž toliko třetina tj. 15 % výpočtového základu. Nicméně, pro účely aplikace ochranného ustanovení § 42 odst. 4 se berou v úvahu pouze „čisté“ doby pojištění v rozsahu alespoň 15 let, bez přihlédnutí k náhradním dobám pojištění. Podle § 11 a § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, tedy podle českých právních předpisů, získal žalobce dobu pojištění v době od 1. 9. 1964 do 14. 7. 1982 v celkovém rozsahu 6 123 dnů pojištění, v nichž je zahrnuto 714 dnů náhradní doby pojištění doby studium v době od 13. 10. 1965 do 25. 9. 1968. Tyto informace žalovaná čerpala z osobního listu důchodového pojištění, který je součástí rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2012, č.j. 481 013 074/426. Pro posouzení podmínky získání 15 let pojištění nelze hodnotit náhradní dobu pojištění, tudíž žalobce získal pouze 5 409 dnů pojištění (6 123 - 714), což je 14 roků a 299 dnů pojištění.

K námitce žalobce ohledně aplikace koordinačních nařízení, žalovaná uvedla, že Švýcarská konfederace, byť není členským státem Evropské unie, uzavřela s Evropskou unií, s platností od 1. 4. 2006, dohodu o volném pohybu osob mezi státy Evropské unie a Švýcarskou konfederací i vůči novým členským státům Evropské unie. Na základě této dohody dochází k rozšíření územního a osobního rozsahu koordinačních nařízení i na území Švýcarska a švýcarské občany. V souvislosti s rozšířením Evropské unie o nové členské státy, včetně České republiky, však nedošlo k automatickému rozšíření platnosti uvedené dohody o tyto nové členské státy. To se stalo až po proběhlých jednáních, kdy byl sjednán Protokol k dohodě, který vešel v platnost dnem 1. 4. 2006. Od tohoto dne tak nabývá účinnosti koordinační nařízení ve vztahu Česká republika - Švýcarsko. Znamená to, že ve smyslu čl. 6 Nařízení č. 1408/71, Smlouvu nahrazují koordinační nařízení. Smlouva sice nepozbývá na platnosti, avšak počínaje 1. 4. 2006 není aplikovatelná v případech souběhu (konkurence) s koordinačními nařízeními.

K námitce žalobce, kterou se domáhá uznání vyššího stupně invalidity, žalovaná uvedla, že tato otázka již byla předmětem přezkumného řízení soudního v řízení vedeném před Městským soudem v Praze a tento soud o ní již rozhodl v řízení jak pod č.j. 4 Ad 87/2011-59, při posouzení nároku na přiznání plného invalidního důchodu podle § 38 zákona o důchodovém pojištění, tak pod č.j. 1 Ad 72/2011-46, kdy předmětem sporu bylo posouzení nároku na částečný invalidní důchod podle § 43 zákona o důchodovém pojištění.

Soud nejprve považuje za nutné uvést závěry, které byly učiněny v předchozím soudním řízení, vedeném pod spisovou značkou 1 Ad 72/2011.

V tomto řízení si soud vyžádal posudek o zdravotním stavu žalobce a jeho pracovní schopnosti od Posudkové komise MPSV ČR v Praze, která je k takovému posouzení ze zákona povolána. Při hodnocení tohoto posudku soud konstatoval, že komise vycházela z lékařské dokumentace žalobce, na jejímž podkladě vyhodnotila vývoj jeho zdravotního stavu a přihlédla i k lékařským zprávám ze dne 15.3.2006 a 5.10.2006, které byly žalobcem předloženy během soudního řízení. V posudku komise zdůvodnila, proč postižení žalobce

nehodnotí jako těžké dle písm. d) pol. 4 odd. – kap. V. příl. 259/2009 Sb., neboť žalobci nebylo nutné poskytnout ústavní péči v nemocnici nebo odborném léčebném ústavu a nebyl podstatně omezen ve vykonávání většiny denních aktivit. Nešlo ani o léčebně rezistentní depresi. V tomto rozsudku soud konstatoval, že posudková komise řádně zdůvodnila datum vzniku částečné invalidity dnem 15.3.2006. O správnosti a úplnosti stanovené klinické diagnózy onemocnění žalobce, jakož i o stanovení a řádné zdůvodnění procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce, proto soud neměl žádných pochyb. Vzhledem k tomu, že datum vzniku invalidity žalobce bylo stanoveno datem 15.3.2006, přezkoumávané rozhodnutí shledal jako nezákonné, a proto rozhodl dle § 78 odst. 1 s.ř.s. a to tak, že rozhodnutí zrušil a věc vrátil zpět žalované k dalšímu řízení. Žalované nařídil, aby při svém rozhodování vycházela z toho, že v případě žalobce vznikla invalidita dnem 15.3.2006.

Vzhledem k tomu, že předmětem předchozího řízení bylo posouzení invalidity, včetně data jejího vzniku a soud nemá pochyb o správnosti a úplnosti uvedeného posudku, vycházel z těchto závěrů i při posuzování oprávněnosti této žaloby.

Předně je soud toho názoru, že žalovaná postupovala správně, pokud při výpočtu výše invalidního důchodu postupovala podle koordinačních nařízení. Jak žalovaná uvedla, Švýcarská konfederace, byť není členským státem Evropské unie, uzavřela s Evropskou unií, s platností od 1. 4. 2006, dohodu o volném pohybu osob mezi státy Evropské unie a Švýcarskou konfederací i vůči novým členským státům Evropské unie. Na základě této dohody došlo k rozšíření územního a osobního rozsahu koordinačních nařízení i na území Švýcarska a švýcarské občany. V souvislosti s rozšířením Evropské unie o nové členské státy, včetně České republiky, však nedošlo k automatickému rozšíření platnosti uvedené dohody o tyto nové členské státy. To se stalo až po proběhlých jednáních, kdy byl sjednán Protokol k dohodě, který vešel v platnost dnem 1. 4. 2006. Od tohoto dne tak nabývá účinnosti koordinační nařízení ve vztahu Česká republika - Švýcarsko. Znamená to, že ve smyslu čl. 6 Nařízení č. 1408/71, Smlouvu nahrazují koordinační nařízení. Smlouva sice nepozbývá platnosti, avšak počínaje 1. 4. 2006 není aplikovatelná v případech souběhu (konkurence) s koordinačními nařízeními.

Z uvedeného vyplývá, že žalovaná správně při posuzování nároku na invalidní důchod aplikovala Nařízení Rady (ES) č. 1408/71, o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství (dále jen „Nařízení 1408“), a Nařízení Rady (EHS) č. 574/72, kterým se stanoví prováděcí pravidla k Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71, o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci společenství (dále jen „prováděcí nařízení“). Základní skutečností ovlivňující poskytování dávek v invaliditě je posouzení zdravotního stavu dané osoby a stanovení stupně invalidity. Je třeba připomenout, že koordinační pravidla se nesnaží zasahovat do jednotlivých systémů, ty si vytvářejí členské státy samy. Jednotlivé členské státy mají tedy vlastní pravidla pro posuzování zdravotního stavu i pro stanovení toho, zda je osoba invalidní, případně jaký je stupeň její invalidity. Není tedy vyloučena situace, kdy je osoba podle posudkových institucí jednoho členského státu invalidní plně, podle druhého částečně a podle třetího vůbec ne. S ohledem na to, že posuzování zdravotního stavu je poměrně nákladnou záležitostí, nabízí Nařízení 1408 v článku 40 odst. 4 částečné řešení tohoto problému, a tím je možnost vkladu do Přílohy č. V. Nařízení 1408, obsahuje srovnání právních předpisů těch členských států, které o to měly zájem, a srovnání jejich stupňů invalidity. Česká republika této možnosti nevyužila, z čehož plyne, že provádí posouzení zdravotního stavu sama, podle svých právních předpisů a svými institucemi.

Jak bylo výše naznačeno, soud považuje posudek posudkové komise za úplný a přesvědčivý, komise se vypořádala se všemi rozhodnými skutečnostmi, včetně lékařských zpráv z doby, kdy byl žalobci přiznán invalidní důchod.

Co se týká výpočtu invalidního důchodu, žalovaná vycházela z osobního listu důchodového pojištění, z něhož vyplývá, že žalobce získal dobu pojištění v době od 1. 9. 1964 do 14. 7. 1982 v celkovém rozsahu 6 123 dnů pojištění, v nichž je zahrnuto 714 dnů náhradní doby pojištění coby studium v době od 13. 10. 1965 do 25. 9. 1968. Bez náhradní doby pojištění žalobce získal 5 409 dnů pojištění (6 123 - 714), což je 14 roků a 299 dnů pojištění. Žalobce sice nesouhlasil se zjištěním žalované, že nezískal 15 let potřebné doby pojištění, nicméně k jeho tvrzení nepředložil důkaz, kterým by tvrzení žalované vyvrátil. Za této situace nelze žalované vytknout, že vycházela pouze z dat uvedených v evidenčním listu. Vzhledem k tomu, že žalobce nedosáhl požadovaných 15 let pojištění, nemohla žalovaná aplikovat ustanovení § 42 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění a podle požadavku žalobce porovnat výši vyměřovacího základu s hodnotou 22,5 % z 12.025,- Kč. Ze znění tohoto ustanovení vyplývá, že pojištěnec, který ke dni vzniku nároku na invalidní důchod získal aspoň 15 roků doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1, náleží procentní výměra invalidního důchodu nejméně ve výši stanovené podle odstavce 2, jde-li o invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně, nejméně ve výši poloviny částky stanovené podle odstavce 2, jde-li o invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně, a nejméně ve výši třetiny částky stanovené podle odstavce 2, jde-li o invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně.

Podle názoru soudu žalovaná při výpočtu invalidního důchodu nepochybila, postupovala přesně podle pravidel stanovených zákonem o důchodovém pojištění. V rozhodnutí žalovaná uvedla výpočty důchodů, respektive vyměřovacích základů podle vnitrostátních právních předpisů a Nařízení, které následně porovнала a k samotnému výpočtu využila ten, který je pro žalobce příznivější. Ani v postupu při výpočtu invalidního soud neshledal pochybení, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náklady řízení nepřisluší.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. října 2013

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Bartoňová